

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku W.S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 czerwca 2020 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego W.S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 28 lutego 2017 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 30 listopada 2015 r., którą organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na okres od dnia 1 października 2015 r. oraz przekazującego organowi rentowemu do rozpoznania żądanie ubezpieczonego zgłoszone na rozprawie w dniu 21 lutego 2017 r. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Ubezpieczony W.S. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 listopada 2018 r., zaskarżając ten wyrok

całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych; a także przepisów postępowania, to jest: art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 i 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 227 k.p.c. w związku art. 232 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 290 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 365 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotne zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni art. 365 § 1 k.p.c. oraz możliwość wystąpienia w sprawie nieważności postępowania.

Formułując występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący podniósł, że dotyczy ono zakresu stosowania art. 365 § 1 k.p.c. oraz wykładni tego przepisu co do konieczności respektowania przez sąd orzekający później okoliczności faktycznych ustalonych w sposób stanowczy we wcześniejszej sprawie, które stanowiły przesłankę ustalenia istnienia związku przyczynowego pomiędzy konkretnym schorzeniem i wypadkiem w drodze do pracy. Zdaniem skarżącego, w tej kwestii pojawiły się bowiem rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które obrazują wyroki z dnia 16 maja 2008 r., I UK 361/07 oraz z dnia 11 lutego 2014 r., I UK 329/13. Skarżący dodał także, że wprawdzie według aktualnego stanowiska judykatury specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych powoduje, że generalnie przyjmuje się, że powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. dotyczy tylko tych orzeczeń, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji, a wydanie przez organ rentowy nowej decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem sądu uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, to jednak postępowanie w sprawie ponownego ustalenia prawa do świadczeń stanowi

nadzwyczajną kontynuację postępowania przed organem rentowym w tej sprawie wskutek przedłożenia nowych dowodów lub ujawnienia nowych okoliczności, istniejących przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

Ponadto w orzecznictwie z jednej strony wskazuje się, że powagą rzeczy osądzonej jest (objęta) w zasadzie sentencja orzeczenia, a nie jego uzasadnienie, jednakże z drugiej strony podnoszone są argumenty, że motyw wyroku w takich granicach, w jakich stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia niezbędne do wyjaśnienia zakresu rozstrzygnięcia również objęte są powagą rzeczy osądzonej.

W kontekście powyższych okoliczności i wątpliwości, gdyby więc nawet przyjąć, że orzekanie o związku przyczynowym istniejących schorzeń z wypadkiem jest dopuszczalne, istotnym zagadnieniem prawnym, zdaniem skarżącego, wydaje się być (odpowiedź na pytania), czy: (-) „sąd orzekający w sprawie powinien dokonywać ponownie stanowczych ustaleń, czy naruszenie sprawności organizmu skarżącego jest wyłącznie wynikiem wypadku w drodze do pracy z dnia 15 czerwca 2000 r., czy też wystarczające jest, jeżeli rozpoznane schorzenie mózgu (tożsame) jest obecnie już także – niezależnie od podłoża urazowego – wynikiem schorzeń układu naczyniowego i m.in. procesu starzenia się oraz (-) czy w sytuacji, gdy schorzenia zdiagnozowane jako skutek wypadku w drodze do pracy wywarły wpływ m.in. na schorzenia układu naczyniowego i proces starzenia się skarżącego jest dopuszczalne przyznanie świadczenia – renty wypadkowej”?

W opinii skarżącego, w toku niniejszego postępowania kwestia dotycząca istnienia związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem z dnia 15 czerwca 2000 r. a stanem chorobowym przejawiającym się zespołem psychoorganicznym psychopatycznym nie powinna podlegać badaniu, bowiem kwestię tę rozstrzygnął już prawomocnie Sąd Apelacyjny w [...] w wyroku z dnia 5 lutego 2005 r., III AUa [...].

Skarżący stwierdził ponadto, że w sprawie może występować również przesłanka nieważności postępowania, w części dotyczącej orzekania o związku przyczynowym schorzenia skarżącego - zespołu psychoorganicznego charakteropatycznego z wypadkiem z dnia 15 czerwca 2000 r. (art. 379 punkt 2 k.p.c.). Oba wyrokujące w sprawie Sądy, w tym Sąd Apelacyjny, który wydał

zaskarżony niniejszą skargą wyrok, uznały bowiem, że skarżący nie wykazał, że jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem z dnia 15 czerwca 2000 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i

postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa rodzi z kolei po stronie skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zgłoszonej przez skarżącego (z ostrożności procesowej) sugestii, jakoby w sprawie doszło do nieważności postępowania, o której mowa art. 379 pkt 2 k.p.c., Sąd Najwyższy zauważa przede wszystkim, że nieważność postępowania w rozumieniu tego przepisu zachodzi wówczas, gdy strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany. Skarżący nie wskazuje jednak żadnej z tych przesłanek. Wprawdzie Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. ma obowiązek w granicach zaskarżenia z urzędu brać pod rozagę nieważność postępowania, jednakże w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie dostrzega, aby zachodziła w niej którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 379 pkt 2 k.p.c. Z kolei cała argumentacja skarżącego zawarta w ocenianym wniosku zdaje się wskazywać, że w istocie chodzi mu o nieważność postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 3 k.p.c., związana z naruszeniem powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. Zresztą na tle wykładni art. 336 k.p.c. skarżący konstruuje także przedstawione w ocenianym wniosku wątpliwości, nazwane przez niego istotnym zagadnieniem prawnym. Problem jednak w tym, że skarżący nie powołuje żadnego z tych przepisów (ani art. 379 pkt 3 k.p.c., ani art. 366 k.p.c.) w podstawach zaskarżenia, poprzestając na powołaniu jedynie art. 365 § 1 k.p.c., który dotyczy wszakże jedynie związania prawomocnym orzeczeniem. Tymczasem, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych

przepisów niż wskazane przez skarżącego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa skargi. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005). Dlatego niemożliwe jest też przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu. Nie może więc stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczność dokonania wykładni przepisu, którego naruszenia skarżący nie zarzuca równocześnie w podstawach tej skargi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2008 r., I PK 80/08, LEX nr 784907).

Niezależnie od powyższej konstatacji, która musi powodować, że skarga kasacyjna ubezpieczonego nie zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania, Sąd Najwyższy wyjaśnia, że podstawową regułą rządzącą stosunkami prawnymi opartymi na regulacjach prawa ubezpieczeń społecznych jest właśnie możliwość wzruszenia ustaleń stanowiących podstawę faktyczną prawomocnych orzeczeń sądu, także przez wydanie nowej decyzji organu rentowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 1984 r., II URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177, wyrok z 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212, postanowienie z 14 stycznia 1997 r., II UKN 50/96, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 328 oraz wyrok z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99, OSNAPiUS 2000 nr 19, poz. 734). Tak więc zmiana okoliczności, jaka nastąpi po wydaniu prawomocnego orzeczenia sądu ubezpieczeń społecznych otwiera stronie drogę do ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu cywilnym. Stanowisko to znalazło odzwierciedlenie również w wielu innych orzeczeniach (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 czerwca

2008 r., III AUa 509/08, Orzecznictwo SA w Białymstoku 2008 nr 2-3, s. 67 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98; z dnia 4 grudnia 2007 r., I UK 159/07, LEX nr 863930; z dnia 13 listopada 2009 r., III UK 48/09, LEX nr 560876 oraz postanowienia z dnia 25 września 1998 r., II UKN 373/98, OSNAPiUS 1999 nr 21, poz. 702; z dnia 12 lipca 2011 r., II UK 3/11, LEX nr 1044014 i z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 425/10, LEX nr 1043988).

Należy więc uznać, że wyrok zapadły w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę prawną. Wtedy wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia prawidłowości decyzji. Specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych może więc w praktyce wywoływać wątpliwości co do rozumienia pojęcia „sprawa prawomocnie osądzona” zawartego w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Generalnie przyjmuje się, że wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu, wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 491467). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10, LEX nr 707411) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie nowej decyzji przez organ rentowy zawsze uprawnia do wniesienia odwołania do sądu i nigdy nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, bowiem o tożsamości przedmiotu sporu decyduje nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu sądowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529). Przykładowo prawomocny wyrok oddalający odwołanie w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy, w którym ustalono okres zatrudnienia i datę powstania inwalidztwa, korzysta z powagi rzeczy osądzonej, wobec czego odwołanie od kolejnej decyzji organu rentowego, wydanej w tym samym stanie faktycznym, podlega odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1998 r., II UKN 373/98, OSNAPiUS 1999 nr 21, poz. 702). Wynika to z tego, że wprawdzie przedmiotem sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest kontrola decyzji organu rentowego, ale w istocie nie tyle chodzi o samą decyzję, co o ocenę prawidłowości zamieszczonego w niej rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, LEX nr 509035, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUa 3303/04, LEX nr 217149 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUa 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17). W sytuacji, gdy podstawa faktyczna rozpoznawanej sprawy (np. stan zdrowia i wynikająca z tego stanu niezdolność do pracy, a w przypadku świadczeń rentowych z ubezpieczenia wypadkowego - również związek tej niezdolności z wypadkiem przy pracy) uległa zmianie, to sprawa tocząca się w wyniku rozpoznania nowego wniosku - i wydania nowej

decyzji (np. w oparciu o art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) - nie jest jednak sprawą o to samo roszczenie, które było już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie poprzednio zakończonej wydaniem wyroku (w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.), lecz sprawą o nowe roszczenie.

W ocenie Sądu Najwyższego, lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w żadnym razie nie wskazuje, aby Sąd drugiej instancji zanegował przedstawiony wyżej kierunek wykładni. Przeciwnie, Sąd ten uwzględnił ustalenia faktyczne poczynione w toku postępowania w sprawie III AUa [...], zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lutego 2005 r., wyjaśniając jednak, że na podstawie tego wyroku przyznano skarżącemu prawo do renty wypadkowej jedynie na okres od dnia 24 czerwca 2002 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. (taki był prognozowany wówczas okres trwania niezdolności do pracy), a z opinii biegłej z zakresu psychiatrii będącej podstawą ustalenia częściowej niezdolności skarżącego do pracy wynikało, że rozpoznana u niego w tamtym czasie encefalopatia pourazowa wymagała „stałej obserwacji psychiatrycznej i neurologicznej w celu oceny dynamiki procesu organicznego”. Tej zaś zaprzeczała pochodząca z późniejszego okresu dokumentacja lekarska oraz wyniki dalszej diagnostyki, będące podstawą do ustalenia przez biegłych wypowiadających się w ramach postępowania w niniejszej sprawie, że schorzenia powodujące obecnie jego niezdolność do pracy nie pozostają w związku z wypadkiem w drodze do pracy z 2000 r.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.